

Sygn. akt X K 91/18

PR 2 Ds. (...).2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim M. J.

o rozpoznaniu w dniach 23.10.2018r. oraz 20.11.2018r. sprawy:

- **K. R. (1)**, syna K. i G., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 lipca 2017r. w S., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) w sklepie (...) zabrał w celu przywłaszczenia 32 sztuki kartonów papierosów różnych marek o łącznej wartości 4.602,30 zł. na szkodę B. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za przestępstwo umyślne podobne, którą to karę odbywał na podstawie wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Elblągu Wydziału VIII Karnego z dnia 20.05.2014r. sygn. VIII K 838/13 w okresie od dnia 06.03.2014r. do dnia 03.07.2016r.

tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

- **P. K. (2)**, syna J. i W., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 lipca 2017r. w S., przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. R. (2) w sklepie (...) zabrał w celu przywłaszczenia 32 sztuki kartonów papierosów różnych marek o łącznej wartości 4.602,30 zł. na szkodę B. K.,

tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

I. Oskarżonego K. R. (1) uznaje za winnego czynu zarzucanego mu oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. i art. 33§1, 2 i 3 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda.

II. Oskarżonego P. K. (1) uznaje za winnego czynu zarzucanego mu oskarżeniem, czyn ten kwalifikuje z art. 278§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. i art. 33§1, 2 i 3 k.k. skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda.

III. Na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonych K. R. (1) i P. K. (1) na rzecz B. K. kwoty po 2.301,15 (dwa tysiące trzysta jeden złotych piętnaście groszy) tytułem obowiązku naprawieni szkody.

IV. Na podstawie art. 626§1 k.p.k. i art. 624§1 k.p.k. zwalania oskarżonych od obowiązku poniesienia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 91/18

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyroku w sprawie X K 91/18 z dnia 21.11.2018 roku w trybie art. 387 k.p.k. oraz ze złożeniem wniosku przez obrońcę K. R. (1), stosownie do art. 424§3 k.p.k. uzasadnienie zostało ograniczone do tego oskarżonego oraz do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku i wskazanych rozstrzygnięć.

Odnosnie kwalifikacji prawnej:

Nie ulega wątpliwości, że K. R. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1) w dniu 18 lipca 2017r. z zaplecza sklepu (...) przy ul. (...) w S., wykorzystując moment nieuwagi ekspedientki, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 32 sztuk kartonów papierosów różnych marek o łącznej wartości 4.602,30 złotych, a następnie sprzedał te papierosy. Tym samym swoim zachowaniem K. R. (1) wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278§1 k.k. W świetle niniejszej sprawy nie zachodziły żadne okoliczności, które uprawniałyby oskarżonego do dokonania zaboru ww. rzeczy, a oskarżony działał z zamiarem pozbawienia właściciela władztwa nad stanowiącym jego własność mieniem i postąpił z nim jak z własnym, chcąc w dalszej perspektywie uzyskać z tego przestępstwa korzyść majątkową.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego P. K. (1), K. R. (1) dopuścił się przypisanego mu wyrokiem czynu działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. (1). Istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego (wyrok SN z dnia 24 V 1976r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117, wyrok SN z dnia 19 VI 1978r., I KR 120/78, OSNKW 1978, nr 10, poz. 110). W przedmiotowej sprawie K. R. (1) w czasie, kiedy drugi oskarżony wszedł na zaplecze celem zaboru papierosów, robił zakupy w sklepie, celem odwrócenia uwagi ekspedientki. Sąd zważył, że wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, że współdziałający sprawcy łącznie muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Podobnie porozumienie między sprawcami nie musi istnieć przed podjęciem realizacji czynu, a może zostać nawiązane w jego trakcie, nawet i w sposób dorozumiały.

Dokonując kwalifikacji prawnej popełnionego przez oskarżonego czynu należało uwzględnić również to, że działał on w warunkach powrotu do przestępstwa. Zgodnie z przepisem art. 64§1 k.k., jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W niniejszej sprawie K. R. (1) był uprzednio skazany za przestępstwo umyślne podobne na podstawie wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy w Elblągu z dnia 20.05.2014r. (sygn. VIII K 838/13) na karę pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 06.03.2014r. do dnia 03.07.2016r. K. R. (1) dopuścił się ponownie popełnienia czynu przeciwko mieniu i nastąpiło to przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania kary przez oskarżonego. Uzasadnia to uwzględnienie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. R. (1) przepisu art. 64§1 k.k. i surowsze traktowanie go w zakresie wymiaru kary.

Odnosnie wymiaru kary:

Rozważając kwestię wymiaru kary dla K. R. (1) Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie

potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd wziął również pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez K. R. (1) czynu, który był dość znaczny. Oskarżony pełną świadomością godził w mienie, co do którego nie posiadał żadnego tytułu prawnego. Motywacja oskarżonego, która w stopniu oczywistym sprowadzała się do uzyskania w dalszej perspektywie korzyści majątkowej, a która również stanowi jeden z kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu, była naganna. Sąd wziął również pod uwagę to, że czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy (z uwagi na związek z art. 64§1 k.k.).

Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz działanie przez niego z niskich pobudek. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą poczytał natomiast Sąd oskarżonemu fakt, iż wartość skradzionego mienia nie była znaczna, a także postawę przyjętą przez K. R. (1) w toku postępowania, tj. przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu i gotowość poniesienia przez niego za ten czyn odpowiedzialności karnej.

Ogół wskazanych okoliczności skutkowało przyjęciem, że odpowiednią karą, która spełni względem K. R. (1) swoje cele, będzie kara roku pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda. Wymierzone oskarżonemu kary w ocenie Sądu nie są nadmiernie uciążliwe. Spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoją społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd uwzględnił dyrektywy zawarte w art. 33§3 k.k., zgodnie z którym ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie możliwości zarobkowe K. R. (1), określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny w minimalnym jej wymiarze, tj. na kwotę 10 zł jest uzasadnione. Wymierzenie K. R. (1) kary grzywny obok kary pozbawienia wolności miało na celu z jednej strony zwiększenie represji karnej wobec oskarżonego, zaś z drugiej, ugruntowanie przekonania o nieopłacalności popełniania przestępstw.

W dalszej kolejności Sąd stwierdził, że brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego K. R. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Z uwagi na fakt jego uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności i dopuszczenia się przypisanego mu czynu w warunkach art. 64§1 k.k., wobec ww. zaistniała jedna z negatywnych przesłanek wskazanych w art. 69§1 k.k., uniemożliwiająca zastosowanie tej instytucji.

Sąd uznał także, że w przedmiotowej sprawie celowe będzie orzeczenie w stosunku do oskarżonego K. R. (1) (oraz do P. K. (1)) obowiązku naprawienia szkody w oparciu o art. 46§1 k.k. Sąd orzekając w tym przedmiocie wziął pod uwagę wartość szkody poniesionej przez B. K., która nie była kwestionowana, uwzględnił także fakt działania przez oskarżonych wspólnie i w porozumieniu, co spowodowało obciążenie ich po połowie odpowiedzialnością z tego tytułu.

Mając na uwadze stan majątkowy K. R. (1) oraz to, że w przypadku uprawomocnienia się wyroku będzie odbywał bezwzględnie karę pozbawienia wolności, Sąd na mocy art. 626§1 k.p.k. i art. 624§1 k.p.k. zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów procesu, przejmując je na Skarb Państwa, o czym orzeczono w punkcie IV uzasadnianego orzeczenia.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz